

София *). Управлението въ областитѣ щеше да се повѣри на Христиански Губернаторъ, наименованъ отъ Портата съ съгласието на великитѣ сили за петъ години, и непроменяемъ безъ дозволенieto на Силитѣ. Страната щеше да се раздѣли на Кантони (мюдюрлици) съ 5—10000 жители, отъ които по нѣколко да се съединятъ въ санджаци. Управлението на Кантона щеше да бѣде въ рѣцетѣ на мюдюрината, който Губернаторътъ опредѣлява отъ двамата кандидати, предложени отъ самия кантонъ. Кантонския съвѣтъ, избираемъ отъ Христиени и Мусулмани, щѣше да има пълно самоуправление въ расхвърлението на данъцитѣ, въ правението на пѣтища, въ мѣстната полиция и други. Санджакътъ щѣше да управлява единъ мютесарифинъ, назначенъ за по-дълго опредѣлено време отъ Портата съ съгласието на великитѣ сили; той щѣше да се спомага отъ четиречленний окръжний съвѣтъ, който Губернаторътъ ще назначи изъ между предложенитѣ отъ кантоннитѣ кандидати. Чиновницитѣ щеха да бѣдѣтъ споредъ численността на населението — Христиени или Мусулмане. За дѣлата на всичката областъ щеше има съвѣщания народния съборъ, който щеше да се събира въ всѣкоя година въ Търново и въ София; нѣколко избрани отъ съборътъ заедно съ представителитѣ на духовенствата щѣха да съставляватъ постояненъ съвѣтъ на Губернатора. Турската войска — предлагаше по-нататъкъ конференцията — да се съсредоточи въ крѣпоститѣ и въ голѣмитѣ градове. Заптии щеха да се взиматъ отъ Христиенитѣ и отъ

*) За хатърътъ на Турцитѣ направиха това, гдѣто България не се нареѣ, като една областъ. —